

Ana y los Lobos

Anna and the Wolves
(1973, Carlos Saura)

Een volledig geïsoleerd gigantisch huis met witte pilaren en balkonnetjes is, zo leren diverse horrorfilms ons, garantie voor onheil. Ook in enigszins ingetogener filmstijl blijken er geheimen te huizen: *Ana y los Lobos* zet een aantrekkelijk kindermeisje tussen hongerige kerels: drie broers die ieder hun eigen leven en bijbehorende egocentrische verlangens hebben. Ana zou beschuldigd kunnen worden van het eten van meerdere walletjes. Oprechte interesse in José en zijn oorlogscollectie, in de erotisch getinte brieven van Juan en in een immateriële toekomst op aanwijzing van Fernando, maakt haar zoektocht naar de eigen identiteit er zeker niet saaier op. Zorg en verantwoordelijkheid voor kinderen met nachtmerries, hun jaloezische moeder en regelmatig komisch panikerende oma, verdwijnt langzaam maar zeker naar de achtergrond. En een buitenwereld lijkt er niet meer te zijn.

Het lichte absurdisme van Alex van Warmerdam maar dan zonder luchtigheid, een mysterie zonder mysterieus te zijn, *Ana y los Lobos* is ongrijpbaar en tegelijkertijd glashelder. De ruggengraat wordt gevormd door een kwartet meer dan uitstekende acteurs, met krachtige én kwetsbare Geraldine Chaplin als kloppend hart. Naast deze vloeiend meertalige actrice (ten tijde van de film in relatie met regisseur Carlos Saura) valt Fernando Fernán Gómez zeer op als meditatief ingestelde, zwevende, vrijwillige kluizenaar. Terwijl hij een grot geheel wit verft, vinden zijn nichtjes een begraven en gemartelde pop, legio metaforische hints dat een en ander goed mis zit in deze familie. De statische beelden van het imposante huis in een droge omgeving geven gelegenheid een en ander te overdenken.

Na-oorlogse Spaanse films bevatten nagenoeg altijd al dan niet subtiele verwijzingen naar het regime van Franco, *Ana y los Lobos* kiest voor de beste aanpak het verhaal politiek én persoonlijk interpreteerbaar te bieden. Onwetenden zijn zodoende geheel vrij eventueel geen links met historische omstandigheden te leggen en toch de volledige impact van de tragiek te voelen. Mannen die zich als beesten gedragen en ondanks mooie beloften uiteindelijk toch gewoon nemen wat ze willen, zijn nou eenmaal van alle tijden.

Menno Peeters, 17 november 2010

speelduur:
102 min.

cast:
Geraldine Chaplin – Ana
Fernando Fernán Gómez – Fernando
José María Prada – José
José Vivó – Juan

script:
Rafael Azcona
Carlos Saura

cinematografie:
Luis Cuadrado

muziek:
Luis de Pablo

